

ОЖИЉЦИ ПРАЗНИНЕ

(Увод)

„Живот је тежак, празнина је још тежа.“
Аутор

Колико год се трудио никако нисам могао да побегнем од тог чудовишта које ме целог живота прогањало. Нисам могао бити срећан, нисам био рођен да мој бедни живот буде исписан срећом, јер она је непостојана и крхка, превише ломљива и несавршена и све што сам могао да урадим било је да прихватим да никада нећу бити заиста срећан. Када срце не искуси срећу и несрећа му се чини као нешто добро. И боље је изаћи иза њених лажних зидина и приклонити се несрећи која је истинитија од било чега другог. Али, да ли сте се икада запитали колико сте заиста срећни? Да ли је она стварна или је само измишљотина људи који су хтели да прикрију и победе несрећу? Да ли ожиљке које празнина уреже у најдубље и најскривеније делове ваше свести и у откуцаје вашег срца може излечити срећа? Она ме је одувек одвлачила у њен мрак у коме нисам могао да пронађем светлост среће. Можда сада не бих мислио о томе да ми живот није поклатио само несрећу која претвара живот у једно велико и болно ништа... које живот претвара у... *празнину*.

Сусрет празнина
(Прво поглавље)

Ишао сам хладним асфалтом и механички посматрао оближње продавнице, светилке, безброј семафора који су давали до знања возачима када да крену и стану. Дан је изгледао као и сваки безличан

дан у мом животу, који се полако завршавао. На неки начин ми је било драго што се завршавао јер је то значило један корак мање до коначне и неизбежне смрти. Нисам се плашио смрти, штавише могло би се рећи да сам је у неким тренуцима прижељкивао. Довољно би било да се бацам под аутомобил, скочим са моста у воду или пустим да ме зверски растргне чопор паса, али то не би имало никаквог смисла, био сам рођен да живим, а не да трчим ка смрти. Свакако би прерана смрт била глупа и врло непромишљења и због тога се нисам усуђивао да је призивам, јер ако је она већ ловила мене нисам морао ја да ловим њу.

„Знам да сада не бих био овде и у оваквој ситуацији да се нисам родио али то сада није битно”, помислио сам док сам прелазио улицу од неколико метара. Град је изгледао као да ће се на њега срушити сва киша света, облаци су били невероватно тамни, готово спремни да прекрију цео град велом своје сенке. Ветар је снажно дувао и у вртоглавим покретима је мешао мирис бензина и кише, носио је понеки лист са градских дрвећа и гурао је празне боце и листове по улици пуној људи. Журио сам да што пре стигнем до свог малог и спасоносног склоништа које се налазило у улици поред велике металне зграде. На улицама су биле велике гужве, али сам их некако вешто превазилазио уз неколико трчећих корака. Велика метално-сива зграда је одударала од монотоног пејзажа града својом импозантношћу и суптилно префињеним изгледом са неколико фино и реалистично урађених животиња и ситних биљних орнаментата. Стигао сам до трга који је имао велику фонтану у облику митске сирене из које у ово доба године није текла вода, а ту су биле и метално-дрвене клупе којих је било заиста много.

Деца која су се враћала из школе су трчкара-ла унаоколо и пријао ми је њихов искрен смех, јер је само дечији смех, онај смех из дна душе, искрен

и неприкосновен. Људи су журили својим топлим и сигурним домовима, у којима их је неко чекао, ко их воли и кога воле. Својим брзим корацима журили су да се склоне од предстојеће олује коју сам осећао у хладном новембарском ваздуху који је као сечиво секао моја плућа са сваким мојим удисајем. Пажњу ми је привукла једна старија жена која је очигледно у журби испустила торбу са намирницама. Пришао сам јој полако и опрезно са осећајем да сам ја крив за несрећу људи. Жена ме је угледала и њен хладан поглед ме је паралисао.

„Бежи одавде!“, повикала је машући руком према мени. Окренуо сам се и потрчао као да сам урадио нешто ужасно. *Зашто су људи тако проклето хладни?*, упитао сам се. Њихово срце не иде преко граница обичне и рутинске доброте, али то сам већ знао. Застао сам код једног семафора док ми је срце лупало у тихим и развученим откуцајима. Чекао сам заједно са групом људи да семафор да знак за пролазак. Један сиви аутомобил је нагло успорио и на задњем прозору се појавило прилепљено лице дечака са бледоплавом косом који је гледао у мене и показивао прстом у мом правцу изговарајући неколико речи које нисам желео да чујем.

„Они те не гледају, они те не гледају“, убеђивао сам свој мозак да људи нису заинтересовани, а ни изненађени мојим присуством. Семафор је показао зелено светло и група од неколико људи је похрлила напред, а ја сам брзим корацима пратио њихово кретање. Мрак је већ био обузео читав град, а уличне светиљке су се придружиле звездама у ноћном сијању. Волео сам и у исто време мрзео када небо постане боје пепела јер сам знао да ће киша падати сатима, минутима и секундама које су мени изгледале бескрајно као плави хоризонти океана који се шире и нестају негде између ваздушастог додира неба и земље. Људи су незаинтересовани једни за друге

пролазили улицом која иако је била пуна људи мени изгледала је пусто јер нико од тих људи није био мој пријатељ. Као да сам могао да будем пријатељ са тим животињама са разумом.

Киша је падала полако и лењо са посебним тоном сваке појединачне капи, које су ударале о хладан бетон улица. Био сам мокар, али ми хладноћа није сметала, сметала ми је и болела ме хладноћа људи коју једино нисам осећао у зимском добу када се стапала са леденим дахом зиме. Прешао сам улицу и зашао у слепу улицу где се налазило моје склониште. Спазио сам нешто, не нешто, већ моју силуету у малој уличној бари. Видео сам пса средњег раста, медно браон боје са увијеном длаком од кише, са очима боје меда које су биле тамне и далеке. Одвратио сам поглед од те прилике коју нисам волео да видим. Нисам волео свој одраз, нисам волео себе, а то је највеће проклетство које вам живот може подарити. Уморно сам кренуо напред и преда мном се створила фигура неког мушкараца. Био је то мушкарац у касним четрдесетим чије се лице скривало у сенци таме. Носио је умрљану кошуљу, старе похабане панталоне и полупоцепане дубоке ципеле. Једва је одржавао равнотежу и био је у поприлично пијаном стању. *Зашто људи раде то себи? Зашто дозвољавају да алкохол у њима пробуди најодвратније и најмрачније демоне? Зашто желе да алкохом реше проблеме када су свесни тога да им алкохол само уништава живот?* помислио сам. Али то је нормално, људи су превише рањиви, лако потпадају под утицај порока.

Кренуо сам полако назад трудећи се да му не привучем пажњу, али невоља увек покуца на погрешна врата.

„Хеј, ти, џукело мала! Теби говорим!“, викао је неразговетним гласом док сам га гледао са страхом и неком врстом гађења. Направио сам полукруг и заобишао га, али он није хтео да оде. Отишао је до контејнера који је био прибијен уз десни зид зграде и почео нешто да тражи.

Али то није било нешто, већ тешка метална шипка којом је махао у различитим правцима. Полако је кренуо према мени и гледао ме пијаним и испијеним очима човека разочараног у живот. Устукнуо сам један корак назад, али ме је зид спречавао да избегнем невољу, каква год да је била. Човек је замахнуо према мени и промашио ме. Срећа, не то није била моја срећа, већ његова неспретност. Замахнуо је по други пут и ударио ме по средини стомака. Ваздух је изашао из мене, а бол се ширио мојим очима док сам падао. *Зашто ме је напао? Зашто баш мене?* Дубоко у себи сам знао одговор. Изабрао је мене, као случајно биће или ствар без разума и осећања, али људи не живе у свету у коме мисле да живе, виде оно што желе да виде не гледајући даље од својих уобичајених видика. Задао ми је још један ударац, а крв је текла из мојих уста, док ме је шутирао својом тешком ногом. Мирис крви, буђи и ђубрета се ширио у ваздуху и онемогућавао ми да дишем. Нисам имао снаге да се покренем, да се спасем од његових удараца који су ми померали сваки орган. Присебност ми је полако тонула у тамну измаглицу из које сам желео да се извучем. Колико год се трудио да натерам своје ноге да устану, оне су одбијале моју команду. Нисам осећао ниједан део свог тела, али сам се осећао као најниже биће на свету. Али то је било добро. Свако биће се понекад тако осети, свако биће бива понижено од живота.

Да ли је ово крај? Да ли овако треба да изгледа један крај постојања? помислио сам. Свакако да је то био један од начина, али такав крај нисам замишљао. Осећао сам да губим свест у неповрат, да одлазим у мрак у коме ћу заувек остати.

Слаба светлост светиљке је обасјала неку необичну фигуру која је ударила пијану луталицу право у врат. Фигура ми је лаганим корацима прилазила и последњим атомом своје свести сам видео два црна ока мог непријатеља ... или спасиоца.

